

Zapáliv si Kunku

Marek Šolmes Srazil

2007

Motto: *Hrokyom du las panwarum...*

Kozorožec

Dobrý den
Hurá do zadu a zpět
Nikdy se nevzdám
Asi na to umřu

Fouknout si do citrónového balónku
Uvidět tě nahou uprostřed mé lávy
Opět jsi tak mladá
Krásná
Úpím
Kvílím
Hurá – Láska

Nesežereme se navzájem
Budeme mrdati celou noc
Je úžasné
Všechno to kolem
Máš oči Lvice trhající antilopu

Kradeš mi deodorant
A nádherně se směješ
Nadávám – absolutně zbytečně

Nedáš si říct
Budeš pít do rána
Nikdy to nevzdám
Asi na to umřu

Vytáhnu z úst Tvého šneka
Ochutnám ho
Polknu Tvé sliny
K smrti Tě ulechtám

Můj bodyguard se pokusil o sebevraždu
Nemohl mě zachránit
Snažil se spasit sebe
A zatím se všechno třese
Znovu
A
Znovu

Fouknout si do citrónového balónku
Uvidět tě nahou uprostřed mé lávy
Opět jsi tak mladá
Krásná
Úpím
Kvílím
Hurá – Láska

Tvůj zadek dostal naplácáno
A když jsi se udělala
Spatřil jsem Anděla
S papírovou hlavou
Hleděl na nás
A důstojně onanoval

Dírou ve zdi
Malou skulinou
Nanebevzetí
Bylo to tak
Nikdy nelžu

1.1.2007

Chtěl jsem říci ano už dávno
Jen tak posedět
Utopit se v Tvém náručí
Ale pořád se mi něco honí hlavou

Nejdříve Tě polknu
Pohladím a pošimrám
Vzduch je plný Tvé vůně
Patetická mi zní v uších

Kolik dobroty ve mně ještě zbývá?
Zkoumám Tvé oči
Má rodina je mrtvá
Začíná rok 2007

A
Děti
Jsou se mnou i ve spánku

2.1.2007

Zapáliv si Kunku, stanul jsem v nebesích.

„Co je to Kunka?“, tázal se mě Bůh.

„Startka“, děl jsem a slastně šluchoval na věčnosti.

14.1.2007

Hudba, jelikož to VŠECHNO je na nic
Hudba, neboť zmírání má touha
Ubít své sny krémovou dlaždičkou
Ubít slova ještě v ústech
Uáááá...

V pochvě všechno začíná

Trousí se poslední mohykán do svého Tee-pee
Má myšlenka při umírání bude patřit Tobě
Sám nechápu proč
Nemysli na to, říkám si
Dej si pivo a vykuř dvacet Kunek
Pak usni ve vaně
Sám
S modravým plamenem karmy
...kurvy...

Svědí mě záda
Rozškrábám si je do krve
Cítím se jako Buffalo Bill
Narozený 10. února roku 1846
Plodová voda stéká po mé tváři
Hořím
Střílím buvoli
Vraždím sám sebe
...kurva...

Ráno

Vstanu
Dopotácím se do kuchyně
Zapnu varnou konvice
Vrátím se do pokoje
Udělám dvacet kliků a patnáct zklapovaček
Opět se vydám do kuchyně
Zaleju velice
Velice černou kávu
Položím ji na pračku
Svléknu se
Vlezu do vany
Zapálím si Kunku
Kouřím
Čučím
Piju velice
Velice černou kávu
Odplivnu si
Opláchnu se
Dopiju
Dokouřím
Vylezu
Obléknu se
Potichu vystoupám na patro
Políbím Tě
A zmizím
V tom posraným milovaným městě

V zázračném tichu

Se pomodlím
K Ignáci Dřevorovi
- Mému Bohu s plynovou maskou

Máte také svého Boha?
Nemyslím toho jak se o něm píše v té divné tlusté knize
Myslím opravdu svého
Takového
Kterému věříte, že vás nikdy neopustí
Takového
Se kterým si můžete sednout ke Statečnejm na pivo
Takového
Ze kterého se prostě
NEPOSERETE!

Můj večer

Je večer

Líně stoupá dým mé Kunky k růžovému fleku na stropě

Sním

Jsem Martes Martes

Žiji v lese a kamarádím se s Martes Foinou a s Martes Pennanti

Volám: „Einstacht!“

Ptáte se: „Co je to, co je to?“

Je to prostě mé zvolání

Jsem Martes Martes

A volám: „Einstacht!“

Dobrou noc...

Dvatisícečtyřivzpomínek

Hudlidám

Opět

Já a Frngolka

Jsem bez Kazu

To již vybledlo

Smráklo se do jitra

Nebo Bůhvíco

Potřebuji Opřítko

„Budeš mé Opřítko?“

Frngolka mlíčí

„Prsím mlok... Budeš?“ opakují se

Šťournu se a zasmrkám

Fngolka zatím nic

„Jsem mladej čili starej?“ tážu

Mrkač dí: „Skuhrydum.“

Nebo tak něco

A náhle slechnu: „Cíidiján drndrdrn fúj.“

Kazu se vrátilo

HEPYJEND!

Jsem mladej a ješče jsem nevypad!

Scvrknu se k Frngolce pod peřinu

A Kazu nám svatebně hřmí: „Bíjádám bžuk, bíjádám bžuk...“

Rychlý úchyl

Zalízt do křoví
Výt jako šílenec
Schovávat se s igelitkou
Podrbat psa
Umřít jen tak
Pro nic za nic
Vypít zelenou vodu
S žábou ve sklenici

Milovaná matematika

Kolik knedlíků je v mrazáku,
Pokud byl otevřen při teplotě 20 stupňů
A odchylka teploměru je 0.465 stupňů?

Konečně jest vyblinkáno ucelené ráno

V půlnoci se ozývaly hlasy
Prdy, smrt a hovna asi

Probuzen jasným ostrým sluncem
V malé louži
Se koupu
Jest uděláno vše
Nic však nedocíleno
Zbudoval jsem děsivou vizi
A tklivé vřískání
Budiž mému neklidnému spaní
Práškem
Co umírá na polštáři s malými růžovými medvídky
Ach ano

Konečně jest vyblinkáno ucelené ráno

Chci být probodnut Tvým kordem

Určitě se něco stane
Nevím kdy a co
Aktuálně se mi zdá o šermířce
Konci mé cesty
Závěru bludného kruhu
Tichý blázelec?
Sladká smrt?
Melodie umilovaných not vrací dávný lesk
Do mých zakalených a zkrvavených očí
Chci...
Abych již nikdy více...

Chci být probodnut Tvým kordem

20.1.2007

„Rozsáhlé poranění nebylo slučitelné se životem“, řekl doktor
Zatlačil mi oči
Odplivl si
Vysmrkal se
Šťournul se v nose
A odešel...

Morózní

„Nu?“ zašeptal pan Šklebůza a vyfoukl kunčí kouř ke stropu.

„Sháním lidskou lebku na dekadentní, morózní a pitoreskní oltářek do svého Okrového pokoje“, řekl jsem a nejistě se usmál.

Pan Šklebůza si poposedl na sofa, opřel své špičaté lokty o stůl a zadíval se mi do očí.

„Tak morózní říkáš, hm, co to vlastně znamená?“

„Tuto definici formuloval prof. PhDr. Rudolf Kohoutek, CSc. Morózní znamená: nevlídný, nevrlý, rozladěný, zasmušilý, depresivně zlostný,“ odpověděl jsem a také si zapálil.

Tiše jsme seděli a kouřili.

Modrý pokoj, dvě líné kočky a my.

Pan Šklebůza se zahleděl na strop.

Chvilí pozoroval můj růžový flek a ty divné věci, které jsem kolem něho přilepil.

„A co znamenaj ty divný věci na stropě?“ zeptal se.

„To jsou moji ufoňi,“ odpověděl jsem.

„Aha,“ zachrochtal Šklebůza, pomalu vstal, hodil si krumpáč na rameno a odešel.

Pitoreskní

Vypreparovaný havran se na mě díval žlutýma očima.

Zakrákal:

„Vyhřmotnila se tvá duše v jedovatou kaši.“

Odvrátil jsem se do nicoty.

Vypreparovaný havran slétl z bidélka na zdi a postavil se přede mne.

Zakrákal:

„Na osamělé dálnici VŽDY vypadáš pitoreskně.“

Otevřel jsem okno.

Vypreparovaný havran se posadil na parapet.

Zakrákal:

„Neuteč ani před sovami, ani před skřetem na věži.“

Vykopnul jsem ho do měsíčního světla a zavřel okno.

Dekadentní

Karel Hlaváček

Usadiv se v kožené křeslo

Pohleděv na svou leb

Dí:

„Jest to ale dekadentní autoportrét.“

22.1.2007 01:42

Nespím
Dívám se do tmy
Mrazák přede
Dívka tak blízko
A přece tak daleko
Pouliční lampa
Jakoby mě chtěla navštívit
Ztichlé kytarové struny
Darují Měsíci snivé tóny
Nespím
Poslouchám dívčin dech
Šramot kočky
Rozrazí žulovou noc
Neviditelný kouř usne v mé náruči
A nikdo to neví...

Violoncello

Na dně moře
Svůj poslední tón
Vydalo
Violoncello

Můžeme

Lehce našlapovat
Vystrašeně pozorovat okolí

Když už strachy nezvládneme stát na nohou
Můžeme se spustit na zem
Plazit se jako had

Když už nezvládneme lézt
Můžeme otevřít kanál
Nechat se jím vtáhnout

A

Žít mezi potkany
Polykat smradlavou vodu
Ukájet se výkaly
A děsit se příští vteřiny

Únor

Únor se smývá kolem mne

Presto

Ležím na zelené trávě

Vdechuji cigaretový kouř a cítím grilované maso

Sluneční paprsky skotačí v mých vlasech

Markéta rozdělala oheň bez použití papíru

Jsem dobrý učitel

Kamarádíme se s panákem rumu

Vykřikuji mezi hvězdy: „My jsme hovno, hovno hovno...“

Usínám a pode mnou zní saxofon

Ráno hrajeme s Markétou „Člověče nezlob se“

Tína je vegetarián

Čistá duše

My jsme snědli maso s chilli

Ona Tortellini se sýrem

A bylo nám dobře

Vlak je úžasný dopravní prostředek

Točnick, skály, Berounka, rybníky a lesy lesy lesy

Zamiloval jsem se do kokosového džusu

V Drahoňově Újezdě

V hospodě „U Jeníčka a Mařenky“

Černá káva chutná nejlépe ve slunci na verandě

A cigareta k tomu...Hm...

Nechápu lidi, kteří nekouří

Je to slast!

V neděli jsem honil s velkou sekerou saxofonistu

Ubránil se falešnou kytarou

Tína nám dala dvě velká červená jablka

The Igny si ani nezahráli

Nevadí – času dost

Budeme spolu hrát až do berlí

Snad i po nich

Tak zní naše domluva

Vodní dýmka nás opojila

Ovocným tabákem v cigaretovém obalu

Vyfotili jsme se přitom

Na památku...

Markéta se v noci bála bubáků

Stulila se ke mně a ani nedutala

Vlkodlak s Hejkalem čenichali kolem chaty

Na Lásku si však netroufli

.....

A

Rychlíkem do Prahy

Do modrého pokoje

Konec a začátek

Bylo mi

A bude dobře!